πιστὸς Βασιλεὺς ἦτον εὐσεβὴς ἐκ προγόνων· καὶ βλέποντας παρανομημένην τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἐλυπᾶτο περισσὰ, καὶ ἐπικραίνετο. Ὅθεν καθ' ἑκάστην ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μὲ νηστείαις καὶ δάκρυα, νὰ λυτρώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὰ σκάνδαλα, Καὶ ἐνδυθεὶς σάκκον τρίχινον, ἔλεγε τοιαῦτα πρὸς Κύριον μὲ ταπείνωσιν ἄμετρον, κατὰ γῆς κειτόμενος. Θεὲ παντοδύναμε, ὅλα τὰ κτίσματα ὑπακούουσι τοῦ προστάγματός σου. λοιπὸν δεῖξον καὶ τώρα εἰς ἡμᾶς κανένα θαυμάσιον, νὰ στερεωθῇ ἡ ὀρθοδοξία, καὶ νὰ ἀφανισθῇ ἡ αἵρεσις. Σὺ εἶπας μὲ τὸ πανάγιον στόμα σου, ὅτι ὁ αἰτῶν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὑρήσει, καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται. λοιπὸν βεβαίωσόν με ζητοῦντα, καὶ ἄνοιξον κρούοντι. Καθὼς ποτὲ ἐστάματησες τὸν Ἥλιον τρέχοντα· καὶ θάλασσαν σχίσας, τοὺς διωκομένους ἐφύλαξας, τοὺς δὲ διώκοντας ἐβύθισας ἅπαντας, καὶ ἄλλα πολλὰ θαυμάσια τότε εἰς τὸν πιστόν σου λαὸν ἐτέλεσας. Οὕτω καὶ τώρα ἐπάκουσόν μου τοῦ ἀναξίου δούλου σου, καὶ ἂς γένῃ κανένα σημεῖον, νὰ βεβαιωθῇ τῶν νεκρῶν ἡ ἀνάστασις. Ταῦτα μὲν ἔλεγε μετὰ δακρύων ὁ πιστότατος Βασιλεύς. Ὁ δὲ Παντοδύναμος Θεὸς, ὁποῦ κάμνει τὸ θέλημα τῶν δούλων του, ἐπήκουσε τὴν δέησιν αὐτοῦ, καὶ ἐβεβαιώθη ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν μὲ τοιοῦτο θαυμάσιον.

Ἕνας πλούσιος καὶ εὐγενὴς ἄνθρωπος, τὴν κλῆσιν Ἀδόλιος, ἦτον εἰς τὴν Ἔφεσον. καὶ ὥριζεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ ὄρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκείτοντο οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες. Οὗτος ὁ Ἀδόλιος εἶχε πρόβατα πολλά· καὶ ἐπρόσταξε τοὺς βοσκούς του νὰ εὕρουν ποθὲς τόπον ἐπιτήδειον, νὰ κτίσουν μάνδραν διὰ τὰ πρόβατα. Οἱ δὲ ποιμένες εὑρόντες τὸν τόπον ἐκεῖνον τοῦ σπηλαίου ἁρμόδιον διὰ τὸ νερὸν, ὁποῦ εἶχε, καὶ πέτραις, ἔσκαψαν, καὶ ἐκάθηραν τὸν τόπον ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου. τοὺς δὲ λίθους ἐκύλισαν, διὰ νὰ θεμελιώσουν τὴν μάνδραν. ὅθεν ἀνοίχθη τὸ σπήλαιον. Τότε γοῦν τότε οἱ Ἅγιοι Παῖδες, ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ τεθαμμένοι (ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα ἀποκοιμησμένοι) ἠγέρθησαν, ὢ τοῦ θαύματος, ὁποῦ ἦσαν περασμένοι χρόνοι τριακόσιοι ἑβδομήκοντα δύο, καὶ ἐσυνωμίλουν ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, ὥσπερ νὰ ἦτον μία ἡμέρα μόνον περασμένη· καὶ μήτε ἡ ὄψις τῶν προσώπων ἤλλαξεν, οὔτε τὰ ῥοῦχά πως ἐσάπησαν τόσους χρόνους, οὔτε ἄλλο βλαβερὸν ἔπαθον. Νομίζοντες οὖν ὅτι μίαν νύκτα ἐκοιμήθησαν, ἔλεγεν ὁ Μαξιμιλιανὸς πρὸς τοὺς ἄλλους. Προσέχετε Ἀδελφοί μου, ἐὰν μᾶς δώσῃ ὁ Δέκιος τὰ δεινότερα κολαστήρια, ὁποῦ ἠκούσθησαν, νὰ μὴ προδώσωμεν τὴν εὐγένειαν τῆς Πίστεως, ἀλλὰ ἂς πολεμήσωμεν ἀνδρείως, νὰ λάβωμεν τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Σὺ δὲ Ἀδελφὲ Ἰάμβλιχε ὕπαγε ἀγόρασον ἄρτους, καὶ ἔπαρε περισσοτέρους, ὅτι χθὲς ἤφερες ὀλίγους, καὶ ἐκοιμήθημεν πρόσπεινοι. Μάθε δὲ καὶ διὰ τὸν Δέκιον, τί βούλεται νὰ μᾶς κάμῃ. Ὁ δὲ Ἰάμβλιχος ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ὄρος, φορῶντας ξενικὸν σχῆμα, καὶ ὄχι ἐντόπιον, διὰ νὰ μήτον γνωρίσωσιν. καὶ φθάσας εἰς τὴν πόλιν, ἐθαύμασε, βλέποντας τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς τὰ τείχη, εἰς τὴν πύλην, καὶ εἰς ἄλλους τόπους· καὶ τὰ κτίσματα ἀλλαγμένα καὶ ὡραιότερα. Ἐθάῤῥησε γοῦν πῶς ἔβλεπεν ὄνειρον. ὅθεν ὕπηγε καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς χώρας, νὰ κιτάξῃ καλλίτερα, καὶ θεωρῶντας ἀκόμη τὰ ὅμοια, ἐξεπλήττετο περισσότερον, λέγοντας. Ἢ ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ